

ΔΕΛΦΟΙ

μασίαν τῆς τοιαύτης ἀναστροφῆς! Τὸ κατ' ἐμὲ αἱ προσφιλέσταται ἀναμνήσεις τοῦ φοιτητικοῦ ἐν Γερμανίᾳ βίου μου συνδέονται πρὸς τὰ δύο σωματειαῶν ἡμετη μὲλος, (philosophischer Verein, philologischer Verein). Οἱ καθηγηταί, οἱ ἀδιαπτώτως ἄνευ ἀλαζονείας καὶ κόμπου μετ' ἡμῶν ὡς πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ ἀναστρεφόμενοι, ἐτίμων σχεδὸν τακτικῶς τὰς ἐβδομαχδιαίτας τοῦ ἐνός καὶ δεκαπενθημέρους τοῦ ἐτέρου συνεδρίως, ἰδίως τὴν ὥραν καθ' ἣν, μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴν συζήτησιν, ἤρχιζεν ἡ εὐθύμιος πόσις. Οἱ σοβαροὶ καὶ ἐμβροϊθεῖς ἐπιστήμονες, ἐξ ὧν τινες εἶχον ἤδη ἐνδοξὸν ὄνομα, προσήρχοντο ἀσμένως ν' ἀναμνησθῶσι πρὸ τῶν ποτηρίων τοῦ ζύθου τὰ φαιδρά, τὰ εὐφρόσυναν ἔτη τοῦ φοιτητικοῦ των βίου. Ἀφίνοντες ὅλας τὰς ἀποσκευὰς τῆς σοφίας των ἐκτός τοῦ κατωρλίου τῆς Kneipe ἦδον ἐν χορῷ μετὰ τῶν ἄλλων τὰ γοργὰ καὶ ζωηρὰ καὶ μοναδικὰ ἀνὰ τὸν κόσμον φοιτητικὰ ἔσχατα. ἐν οἷς καὶ ποτε ἐπαινοῦνται τὰ ὥραία μάτια καὶ κακολογοῦνται τὰ χονδρὰ βιβλία, ἐκάπνιζον τὴν μακρὰν καπνοσύριγγά των καὶ συνέκρουον μετὰ νεανικοῦ μένους τὰ ποτήρια αὐτῶν εἰς Smollis, εἰς τὴν πόσιν τῆς ἀδελφοποιήσεως. Τὴν ἐπαύριον ἐπανενδύσαμεν αὐτοὺς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ των, ἐν τῇ ἱερᾷ ἀτμοσφαιρῇ τῆς ἐργασίας, σοβαροῦς ἀλλὰ φιλοσοφνεστάτους καὶ πατρικοῦς ὡς πάντοτε, ἐμπνέοντας ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης διὰ τοῦ παραδείγματος.

Ἐν τοῖς κυρίως ἑλληνικοῖς χρόνοις σύνδεσμοι ἢ σωματεία τῶν φοιτητῶν ἦσαν ἄγνωστα ἐν Ἀθήναις ἀναρχοῦνται τὴν δευτέραν ἢ τρίτην

μ. Χ. ἐκκονταετηρίδα, οἱ δὲ συγγραφεῖς καὶ σοφισταὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀποκαλοῦσιν αὐτὰ χορούς, θιάσους, συνόδους, συνουσίας, ποιμένα, ἀγέλας, φροτρίας· πρὸς δὲ ἐταιρείας, ξυνωμοσίας, ὁμιλίας, τὰ δὲ μέλη αὐτῶν ἐταίρους, ὁμιλητὰς, συνουσιαστὰς, συνόντας, συμφοιτητὰς. Ὁ πρόεδρος τῶν τοιούτων σωματείων ἐκαλεῖτο προστάτης, κορυφαῖος, ἢ ἀκρωμίτης.

Ἢ εἰσαγωγή ἐταίρου εἰς τὰ σωματεία ταῦτα δὲν ἐγένετο δι' ἀπλῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τὸ μητρώον· ἐν Ἀθήναις, ὅπως βραδύτερον τὸν μεσείωναν ἐν Γερμανίᾳ, ἐτελεῖτο διὰ τυπικῆς ἀκδηματικῆς ἐφορτῆς, φερούσης τὸ πομπῶδες ὄνομα τελετή. Πόσον σπουδαῖον γὰρ νῶς ἐθεωροῦντο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους αἱ τελεταὶ μαρτυρεῖ τὸ ὄρος, δι' οὗ περιγράφουσιν αὐτὰς ὁ Ὀλυμπιόδωρος καὶ Γρηγόριος ὁ Νεζιανζηνός· ἡ στοργὴ πρὸς τὰς ἐλαρίστας καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἀσημάντους λεπτομερείας καταδεικνύει ὅτι γράφοντες τὰς γραμμὰς ἐκεῖνας περιεβόπουν τὰς γλυκυτάτας ἀναμνήσεις τοῦ φοιτητικοῦ των βίου.

Ὅτε νέηλὺς τις (ἡ λέξις αὕτη ἐσήμαινεν ἐν τῇ φοιτητικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀθηναίων ὁ τι Fuchs ἐν τῇ τῶν Γερμανῶν καὶ freshman ἐν τῇ τῆς Ὀξωνίας) ἀφικνεῖτο εἰς Ἀθήνας, μὲλος τι τοῦ σωματείου ἐφιλοξένηι αὐτόν. Αὐθημερόν δὲ πάντες ἐσκαπτον καὶ ἐγχεύον αὐτόν παντοιοτρόπως, ὅτε μὲν ἀθρότερον ὅτε δὲ τραχύτερον ἀναλόγως τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ. Ἐσκόπουν δὲ διὰ τούτου ν' ἀρχιέσσωσι πᾶσαν οἴησιν ἐξ αὐτοῦ, νὰ ρυαδεύσωσιν ἐκ τῆς ψυχῆς του ἐν μέσῳ τῶν ἡχηρῶν καγγασμῶν πᾶσαν φιλαυτίαν, νὰ κάμ-